



WILLIAM SHAKESPEARE

Mnogo hrupa za nič

SNG NOVA GORICA, 12. MAJ 2024

Slovensko narodno gledališče Nova Gorica se je pohvalno lotilo zahtevne Shakespearjeve komedije *Mnogo hrupa za nič* v odličnem in iskričem prevodu Srečka Fišerja. V slogu današnjega poskusa vsesplošne redefinicije spolov ekstremnih levičarskih agresivnih aktiv-

glavo in trmasto. Te kombinacije delujejo prepričljivo in na momente komično. Svoj lik bi lahko morda gibalno še bolj izpilil. Patrizia Jurinčič Finžgar kot Leonatina nečakinja prepričljivo utelesi trmasto in neizprosno zaljubljenko, ki vendarle najde pot do zblizanja ljubezni s trmastim in odločnim plemičem Benediktom v odlični in-

vrlin, tudi besednih. S svojo prezenco je napolnil prostor in nasmejaj občinstvo. Pri tem sta mu pomagala še njegova pomočnika v domiselni in prav tako komični kreaciji Petra Harla in Francesca Borchija. Andrej Zalesjak kot Boracho, Don Juanov spremljevalec, prepriča kot spletakar, ki ga na koncu ujamejo, kaznujejo in razrešijo ljubezenske nesporazume.

Prepričljive in korektne v svojih vlogah so tudi Maja Poljanec kot sestra Frančiška, Medea Novak kot pisarka ter Lara Fortuna kot Herina družabnica Margareta. Pohvalno je, da so vsi igralci, če je le možno, prisotni na odru in dajejo čutni občutek polnosti in resnosti poklicnega gledališča. Izjemna pohvala pa gre pianistu in harmonikarju, izjemnemu glasbeniku Jožetu Šaleju (kot pevec Baltazar), ki je s svojo avtorsko glasbo in nenehno tankočutno glasbeno spremljavo odrskega dogajanja pripomogel, da je predstava zares uspela. Občasno se mu pridruži še kitara (Patrizia Jurinčič Finžgar), violina (Ivana Percan Kodarin) ali flavta (Maja Poljanec), kar deluje odlično. Brez Jožeta Šaleja ta predstava ne bi bila to, kar je iz nje nastalo.

Režija uveljavljene režiserke Ivane Djilas je nejasen in neopredeljen koncept, ki nekaj je, pa v resnici ni. Mnogo je geov, nepotrebnih mašil, krikov in podobnega, ki bi jih bilo za tovrstno odličnost potrebno izčistiti. Veliko odličnih zamisli, klasičnega pristopa pa postavlja njeno režijo nad povprečje. Dramaturško (Marko Bratuš) zgodba teče in kljub posegom v besedilo sledi Shakespearjevemu izročilu. Scenografija Sare Slivnik kot kiparska delavnica deluje veličastno, sploh kipi v ospredju (Gorazd Princič). Žal je en steber na sredini sobe odveč, saj prekriva dogajanja zadaj, zato bi ga bilo smiselno umakniti. Kostumi Jelene Porkovič so domišljeni, barviti in v skladu z idejo o samih likih. Prav tako so izjemne maske Branka Drekonje, ki jih igralci nosijo na plesu.

Predstava izžareva povezanost nastopajočih in ustvarja prijeten občutek, saj se igralci v svojih vlogah dobro počutijo, se zabavajo in to prenesejo tudi med gledalce. ■



stov, bitk žensk za enakopravnost ter drugih aktivističnih izpadov so nekaj moških vlog prekrstili v ženske. Tako postane Leonato Leonata, Antonio Antonia, Pater Frančišek postane Sestra Frančiška. Vešči igralci so bili tem posegom zelo kos. Posebno igralke.

Izjemna je bila Ana Facchini kot Leonata, ki je vlogo jasno strukturirala z dramaturškim lokom in zasidrano postavila to vlogo kot zdravo gonilo centralnega jedra dogajanja. Izjemna je bila tudi Urška Taufer kot njena sestra Antonia, ki je na oder prinesla svežino, tankočutnost in vsestransko odzivnost na odrsko dogajanje. Ivana Percan Kodarin kot Hero, Leonatina hči, je prepričljiva in simpatična najstnica, zaljubljena v plemiča Claudia v interpretaciji Matije Rupla. Ta je lik zasnoval naivno, puhlo-

terpretaciji in govorno čisti dikciji Jureta Kopušarja.

Izjemen in dobro oblikovan lik je naredil tudi Žiga Saksida kot nezakonski brat Dona Pedra, kneza Aragonskega. Slednjega je upodobil Radoš Bolčina, ki pa se je v drugih vlogah že bolje izkazal. Najbolj moteča je bila njegova dikcija, govor in nerazločnost govorne besede. Ob opolnomočenju celotnega ansambla, ki je ta del igralske obrti obvladal na zavidanjavi ravni, je bilo to moteče. Svetovalec za umetniško besedo je bil profesor in igralec Aleš Valič. Stanovski kolegi so mu prisluhnili in ga upoštevali, kar se je poznalo na uspehu celotne predstave. Izjemen in najbolj dodelan v gibu in samem liku pa je bil Iztok Mlakar kot stražmojster Drnulja. Ponudil je obilo smeha, dosti komičnih